

És una metàfora

Recordo que quan era petit, la meua tia, que llavors vivia al bonic poble de Fortià, em venia a recollir els divendres –si fa no fa, quinzenalment– per anar a passar els cap de setmana a casa seva. No creieu que aquesta alegria responia al fet d'anar al camp a fer excursions, a anar en bici o a relacionar-me amb les boniques gents i l'entranyable bestiar de tan idíl·lic llogaret pagesívol, no: remetia al fet que anava a veure pel·lícules, la majoria d'elles de terror o fantàstic de sèrie B, o fins i tot Z. Abans de marxar em passava hores al desaparegut Videoclub Figueres del C/ Santa Margarida de la ciutat dels detalls, per triar les dues o tres cintes VHS del delictes: *Zombie*, *Nueva York bajo el terror de los zombies*, *Scanners*, *Llegan sin avisar*, *Matanza en Texas*, *Evil Dead* i una llarga llista de sang i fetge que engoliria durant anys amb hipnòtica devoció. El mal ja estava fet i el germen d'aquest tipus de cinema gore, de vegades molt tronat i entranyablement còmic, creixia dins meu. Amb aquest brou de cultiu he donat forma, amb el pas dels anys, al cineasta que en efecte em considero. Una petita part d'aquest imaginari cinèfil personal s'entreveu a Sant Martí, un llunyà i il·lusionant projecte de llargmetratge parit conjuntament amb l'amic Albert València que aquesta setmana, malgrat les inconfessables dificultats, i al cap de molt poc d'engegar la seva distribució, ha vist la llum finalment a Algeciras Fantástika, el primer festival que l'ha seleccionat oficialment. Orgull de pares.

Els altres factors determinants que expliquen la meua passió per aquest tipus de cinema més visceral i modest és la insubornable franquesa que destil·la i la fidelitat quasi malaltissa que professa el seu públic, sempre entregat. Aquesta setmana s'ha celebrat a Barcelona la XXIX edició de la llegendària Marató de Cinema Fantàstic i de Terror de Cotxeres de Sants, una cita ineludible per a tots aquells que estimem aquesta manera d'entendre bona part del setè art. Participar en alguna de les seves maratonianes projeccions de curts a concurs o revivals de pel·lícules de culte, sigui com a espectador o com a creador, és afegir-se a l'entranyable tumult dels Gremlins visionant *Blancaneus* i els 7 nans al cinema, escena mítica a la qual el festival deu la seva essència i que converteix a l'espectador en el seu màxim còmplice. És cert que les obres es despatxen amb tot tipus d'improperis, amb comentaris que poden semblar poc respectuosos amb els creadors com « ¡No lo entiendo! », « ¡Director, sal a explicarlo! », « ¡ Un aplauso para los guionistas! », « ¡¿Qué hemos hecho para merecer esto?! », « ¡Otro corto de argentinos! » o el clàssic « ¡Hijos de puta! » entre molts altres, però també és cert que tot plegat són crits que demanden una major honestat i autocrítica en el cinema i la seva comercialització i, per extensió, una major proximitat amb un públic a qui moltes vegades es tracta d'imbècil. I sí, és una metàfora.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/11/18/metafora/880064.html?utm_source=rss